

דפי עיון

"ליהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורתו.
וכך הוא אומר:
"כי בר מצוה ותורה אור" [מגילה ע"ז]

במפרשים

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משואות-יצחק

יו"ל ע"י מ. מושקוביץ * משואות-יצחק 79858, ד.נ. שדה-גת * טל': 08-8581440 * סקס: 08-8503835

שנת תשס"ג

פרשת תזריע

א. אור החיים.

פרק יב פסוק ג'

הקב"ה מצווה לישראל אלא לענף בהם רמזים עתלים ויתו אפיוהו וכו' צווקו וכו' ע"כ הבין לא והקיץ בהשיבם הכונה שבכלים כי צריבין הכין אחר מקושה הקב"ה לצד כי בשקיהו קה שקידם בהם מההקין הוא לצד אשר יאות לבני האדם הם ולכו ויחקני הקאית לרבו. מה שאין בין השילה הוא הפצ' שמים אם פי יצטרך בו רעונגו פדעוהו, ולזה ליעיבו הי' עקיקא פי לרעיהו בהם וישראל נקבניו הו' והנה תשובה זו פתיקה ותיקושה בענין משכל, פשע לסנהדרון ופוס. לסי שציון פברוקה נפשו ענין השנת שכליותו קיבולות הדיקור באלקות הכל פשטן של דברים, אבל לכו בני אדם פי יש לנו להשתיל פקרון של דברים.

המשפט בעולם כיום השקפת ברוד ואו יהיה כי קצא, והוא שאמרו דיל פיה התידי, והמצא שמצני דיל וכ"י פיה שקדום שקרא שקח היה בעולם רומף ורוער פיון שקא קבה נקחיה ונח עיבו, והוא מה שקבנו פנו שיקנה עו פת, ע"ז ורצה באומרו יקום בהוספת וא"ו להסמיקו כילה לכונח נקיה לשפלקיטי, לומר כי זה חליי כזה שקא וקבנו מצוה כחה לסיף לרובת פיעוהו בענת כילה.
כ"ז ויקבאר פהתוב על פי דבריהם ח"ל ופנתקא נקצו הו' ונהו לשוננו שקאל טוקטורופיס אח"ו ליקבא אינה פעמים קאום של הכבירה או של כשר ודם בו' למה אחב קילים כד כבוי לו עקלים גולוקמאוד אטר לו אלי תקשה הקב"ה ואלו מעשה כשד ודם אי אלו קאים אפר, לו הוביל והוא פתן כחילה להב אינו נוצא קהול אפר ליה שלא נגח

ינרעה להם טעם למיסקת הקיום ויטמיו גם פיה שלפניה, שבא להם טעם לככבה התיקה עי ויט הטמיו ולא עיה לשול כונוי כמו הקטנוי במקנה כסף והנה קליהו לוד כחם אחר אינה וקמאט שפעה קיום וכיום השפיעו נתי וריר כי לטעם זה הוא בעקב הסוקה ורוא על כהר אוקדום ויל ונה לראו פרו שלא יקוו כל הטולם יטמיון וקצו ונאח צעבים, ורעיל אפרו ורירי יצא פניו ויהו לשיקם לקט בהינות כבול לחי טענה הו' קרדום קליו עדי ויהנה בו כן, וכשם שרתקיי על קאום כה ונקיוו לו התקנה קקאק' ונאפי סוק ויהו אכום השמיט ונקאמה רצה עכיל, וקרנה לרעת בו ננה פוד יך בו ביה קיום יקנה בו פח לא פחול ולא ייתנו, ונדעה פי כהו קאמור בדכתיבם הוא מה שקמור כחה ופתיי מהו אפר עיאה לכהו פני שיענה. עליה שקת והציעה נפש החיונית

פאלוק

1. ברשננו אוקס פכירושו כאן פברחהה רפה פנתין האיבה, אנו מרסביט כאן רב קטע מכירושן. ברשננו אחכש קשר סיפתו פין מילה לטומאת איפה, חתוכל להספיר?
2. מהו דין ערדים (מקנת כסף) לצומח פני חורין ולאחז?
3. מהי תשובת חז"ל - עט"י אמרא מסכת נידם - לשאלת ברשננו?
4. לצומח זאת מהי תשובת המדרש?
5. מהי המדרשו למוש"כח" ואיך זה מתפסא?
6. מה פירוש "קודם פאם השפת היה הצולע רוס"י ואיך זה שייך לצנינוו?
7. איך הוא מספיר את תוספת האות ואו?
8. מה היתה שאלתו הכסולה של סורנוס רובוס אל ר' עקיבא?
9. לסי זה מה פדיון היתה תשובתו של ר' עקיבא?
10. מהי קושיית ברשננו לכך כאשר לכו דעתו החשיפה אינה מספקת?
11. פאה התוספת סתומה ומתאימה רק לשווי?
12. מה עלתו לחכש לבי זה?

21...

תלמיד

ב. רש"י הירש.

פרק י"ב פסוק ה'.

נרשע לעצמו עוד מהשנה אחת: מצאת מילה (פסוק ג) בתיבה באמצע הלכות סימאה (פסוקים ב"ג) - ומפסקה את הלשון הרצוף שכוונתו יצאה מכאן שהוא כשירה עמן כשש עמקו. הגע בעצמה שזו משמעות הכתובים: במשך שבעה ימים היו הנגב הוא טמאה. ביום השמיני חילד וימולד בשלושים ישראליה יום שלאחר כן היא יושבת בזמי סהרה יכו, נראה אפוא, שזו משמעות הדברים: שבעה ימי הסומאה של האם הם הקדמה ליום השמיני של המילה והיום השמיני פסוקים את הטלם הראשון של סימאה האם - ופונה את המעור הסהרה כי מצות מילה היא הנאי היסוד של יום הברית בין הן לישראל: וזו הדישה סן האדם עליו לשעבר את גופו בחירות מסכרות לרצון הן ולמעצמתה את ההיענות לאיתה ודישה רק מפעילה את הביטחון לחיות - שרית סהרה שימרום על מימיו בהידעה: יאני בשך עלה - הגי' שהופע משלטון האדם - רק בגשים את האמנה בחיבור חרות האדם שמקורו בהפיסת דיסימאה. משוב כן אזה מוצא מצוה דבנה שיש בהן הכללה כי "עול" לשמאה. מכל זה נראה לימד כיון יום המילה מחזיר לתודעה את תורת הסהרה הסוכרות. משוב כן ביום זה נכנסת גם האם יטלם של הזרת המהירה: נראה מנין מחזיר הסימאה והסחר שזו היילת נקבע כסוכות והיענה על החיה.

ביילת נדבה וכפל הופן של ימי סומאה ימי סוהרה ונראה מהמלים שיש עינם סוכות. שיש לתפוס מחזור יז במתווה כפירו: הוא כפיל ביום למב - בהשיאה עם מה שנקבע בלידה זכרה יהיא כפול גם ביום לבתו שהיא הסחור השני של שבעה ימי שיש ישראליה יום כפול את סוכה מילה הזכרה. יצאה נחה שגם דינו סימאה יסחר - הבינים ארבעות אצל האשה - יתכנה לסגל לה אוחה סהרה אופי נמצאת אימה ביום המילה היו האם מקיים את הראשונה במצוה כן על האב: באיתה שעה הוא נוסד בדעה לחיוב את בני לחי עתידו יתנו אותו. להתהלך לפני הן ולחיות חמים עם ביתו החדש: אף הוא יאמר לפני יתור לי מופת כדרכו. ואילו בלידה הבה וכפל אינה סהרה הפביא לכלל סהרה ייש בכר כדי להתרום ללב האם את כל יום מעלה תפקידה: שהרי עליה להיות מיפה ודימה למי שעודנה להיות אשה ב"שראדי. אכן השפעה האם על מעלתו הסוכרות שי בהה הוא כפולים בהשפעתה על בנה שם מימו הביבור של החינוך הוא כאב: שהרי הבנים יראים בו יוגמה ופזפת לחפיד הנכרי שלהם. ואילו אצל הבניה האם היא גם מעצבת אופי ינם מיפח ודימה: בשים כר בשעה לידתו היא ההכין כפולים - לפימה ולפיתון - להתהלך סוהרה הסהרה יתמוסר עד ליום מעלה חזון המקדש.

שאלות

1. כרסננו מציון כי מיקומו של הסווק הצוסק כחילה נמצא פאמצ מציון אחר
2. מה הוא לומד מקי?
3. מהו מטרת החילה לסי נח?
4. מה תפקידה של ימי הסהרה?
5. מה ולמה צושה החילה להחזיר הסומאה והסהרה של חיוה?
6. איך מוספר הספדל בין סן לפת קשר ליימי סהרה?
7. מה מתטא תפקיד האם כחיוק סנו ותפקיד האם כחיוק סנה?

* * *

ג. בלי יקר.

פרק י"ג פסוקים ב'ג': יבש שאר הדברים השגויים בגמרא ובפירוש. אין להם סמך סן פרשה זו על סן ראחה עיני להצמיד כל פרטי הפעשים הנעשים כמצרע על יסוד שלישה אלה והם: לשון הרע, וגנות רומ, והקדמת הממון. וכללם הפסוק האומר: "מלשני כסתר רעהו אותו אצמית, גכה עינים ורחב לבב אהו לא אוכל" (תהלים לא,ה). ו"רחב לבב" הנו התומד מסוג. שפן אמרו אצל בלעם שהיה לו נפש רחבת (אבות ה,כג). "אותו אצמית" פרשו

רז"ל על מצרע מחלט (שוכן טו,ג) ועשה כפסוק שתי תלוקות, לצורך "גכה עינים" אל "רחב לבב", כי שניהם מקור אחד, שהרי שויעא ועיעא נאבנתא הליבא תלי ועבודה וזה כה"ל, וכל גכה עינים הוא רחב לבב, כי כל נאה ויח מתאנה לרב עשו, כי בו יוכל להראות יקר תפארת גדלתו, ולאידך גיסא כל עשר גורים רום לב, כמו שכתוב: "יכסף ויהם ירפה לך" וגו' "ירם לבבך" וגו' (דברים טז,יז). וראיה ממה שאמר אלישע לנחזי: "עצמת נעמן

3/...

תורה

"או בהתחלה" היינו לבנות. מן זה פא על
 הקספר לשון הרע, ומלבן פני חברו ועושה
 בו חבורות לבנות. בי אדיל סקקא ואחי
 חונדא (כבא סציעא נח), כמו שקחוב: לא עשה
 יבוש תעב ולא עתה פניו ונורו (ישעיה
 כט, כב). וברך זה הכרת פניו ענה בו כי
 תוכו רצוף אהבה המסון, או הנסות. או לספר
 בגנות חברו, ונגע זה מוציא רעתו לחיץ
 לגלות רעתו בקהל, וצל שם זה נקרא "מצרע"
 - מוציא רע, כררה שנאמר: "היא משה את
 העם כי פרע הוא" (שמות לב, כה), ואמר רז"ל
 שלקו בצרעה (ילקוט שמעוני מצרע יד, תקסג),
 ככה דעה אמרו: "הראשונה יהיה פרוע" (להגן
 יגמה), והוא לשון גלוי, שתגלה וחראה רעתו
 לעין כל, ויהי עינו הצרעה.

והגבא אל הכח, אין טהרה כי אם על ידי
 בהן, וכן כי כל מי אשר הוא מצרע
 אהין נמצאו בו שלש מדות טובות הפכים
 לאלו, כי חטא הלשון גורם כל ריב וכל נגע
 ובין אחיב ופרוד, על פן יבוא אהין שאחז
 במדת השלום וירפא לזה, כי הוא היה אהב
 שלום ורורף שלום, וכן חטא נסות הרוע,

תדבק בד" (מלבים כי הבור), למה לו להזכיר
 צרעה נעסן? אלא לפי שגחוי היה חיכה ממון
 (שם ה.ג. ה.ד), ונעסן היה גבה עינים, ולמדו זה
 הפפרשים ממה שנאמר: "ונעסן שר עבא מלך
 אדם היה איש גיזיל לפני אדניו" (שם ה.א),
 רצה לומר שאפלו בפני אדניו היה מחנה
 כגדל וגאווה, וכבר אמרנו שהנסות והחמרה
 מקודם מקודם אחר, על פן אמר "וצרעת נעסן
 תדבק בד", וכן דור סקקה באמרו: "גבה
 עינים ורחב לבב" וגו'.

והוא נאמר: "אדם כי יהיה בעור בשרו
 שאח", אין "שאת" אלא גבוהה, ומין
 צרעה זה בא על נסות הדיח הפחשוא לכל
 לראש "או ספתח", אין ספתח אלא טפלה
 וכי, והוא בא על החומר קנן המסון, שהוא
 טפל אל האדם מחמתו, ואינו מתעצם באדם
 כלל לשאר הפעולות, וכן כתב הרמב"ם
 בשמות פרקיו, כי כל הענינים פוזקמה
 ונבורה ומעלה המדות, כלם מתעצמים עם
 האדם ודבוקים בו, חוץ מן העשור, כי הוא
 נקטל אל האדם מבחוץ ואינו דבק עמו כלל.

ראוי שיתקן על ידו, כי הוא היה עני כיתור,
 באמרו רז"ל: (חולין סג.) גיזיל כח שנאמר
 במשה ואהרן ממה שנאמר באברהם, דאלו
 באברהם כתיב: "ואגבי עפר ואפר" (בראשית
 יח, כג), ובמשה ואהרן כתיב: "ונחנו מה"
 (שמות יד, טז). וכן חטא חמדה המסון לא היה
 גם כן באהרן, וכן כי הכהנים לא היה להם
 חלק ונהלה בארץ, ולא היה להם יותר ממה
 שזכו משלחן בנות, על פן היו שלמים במדת
 ההסתפקות ולא היו מקלל צרי העין אשר כל
 מנסה פניהם לאסף ולקנס, על פן מן הראוי
 שכל שלשת מיני צרעה אלו לא יטהרו כי אם
 על ידי כהן.

שאלות

1. מהי שאלת היסוד של סרשנו על כל הקסא חמיטאו למרש?
2. העונש הקשה של צרעת פא על שלוש דברים, התוכל למנותם ולהספיקם?
3. סרשנו קוסא חלוקה סנימית: לשון הרע לחוד ושנים האחרים חולקים יחד, התוכל להספיקם?
4. מה קרה אצל איתני ומה ניתן למאוד חכך?
5. מה ההפדל פין "שאת" לפין "ססתח" עקרונות ומצויות?
6. מהנמנות לו מפיא סרשנו רציון האופא צ"י חרמפי"ט, מהו?
7. איך "מחרת" שייכת ללשון הרע?
8. איך ולמה נאצ זה מצניא את חוסאיו פוקא פפרסומ?
9. למה יש להפיא את המצורא אל הכהן פוקא?
10. פמה אהרון צלח על אמרה?
11. למה הכהנים אינם חומרי אמון?
12. מהי "מחמת סניהס של כל צרי העין" ולמה סכנים אינם נאוצים סכך?

* * *

4/...

תשובה

ד. המהר"ל מפראג עם פירוש הרב זולצר.

פרק יג פסוק מזח:

"והצדע אשר בו הנגע... כדד ישב מחוץ למהנה הרשעו".

(ויקרא יג, ט"ה ט"ז)

לשון הרע. סכנה לאחידות!

פסוק נקרא הפסוק בשם זרז אמר המדרש (ביקרא וכו' פסוק ט"ז) "הצדע" -
פועל יוצא הי"ו. כלומר: מוציא לשון הרע. ומדוע ישב כדד מחוץ למהנה הרשעו? הרי
יאמר: הוא הברכה בלשון הרע בין אדם לחברו וכו' אלא לאשתו ולבן ושב בדרך.
אכן מסיב המהר"ל שדומה הרבה של חטא לשון הרע נובעת מכך שהוא יוצא
צדוה בעם ישראל במקום האהבה המוחלטת
הר לשון הרעו!

ענין לשון הרע (הוא) הברכה ופירוד. שעושה ילדים
(הלוקה בין אנשים) בעולם.
החושן אנדות או ע"י ל"ה

ולכן היא נעש כדד כנגד ביה

שאלות

1. **טרננו צומד על יחודו של עונש המצורא, מה החיחוד ואיק הוא אספי
צאת?**
2. **מה המוציא שם רע "אפיד" ואיק זה כוצל?**
3. **איך זה אפיא לזיו מרוד?**

* * *